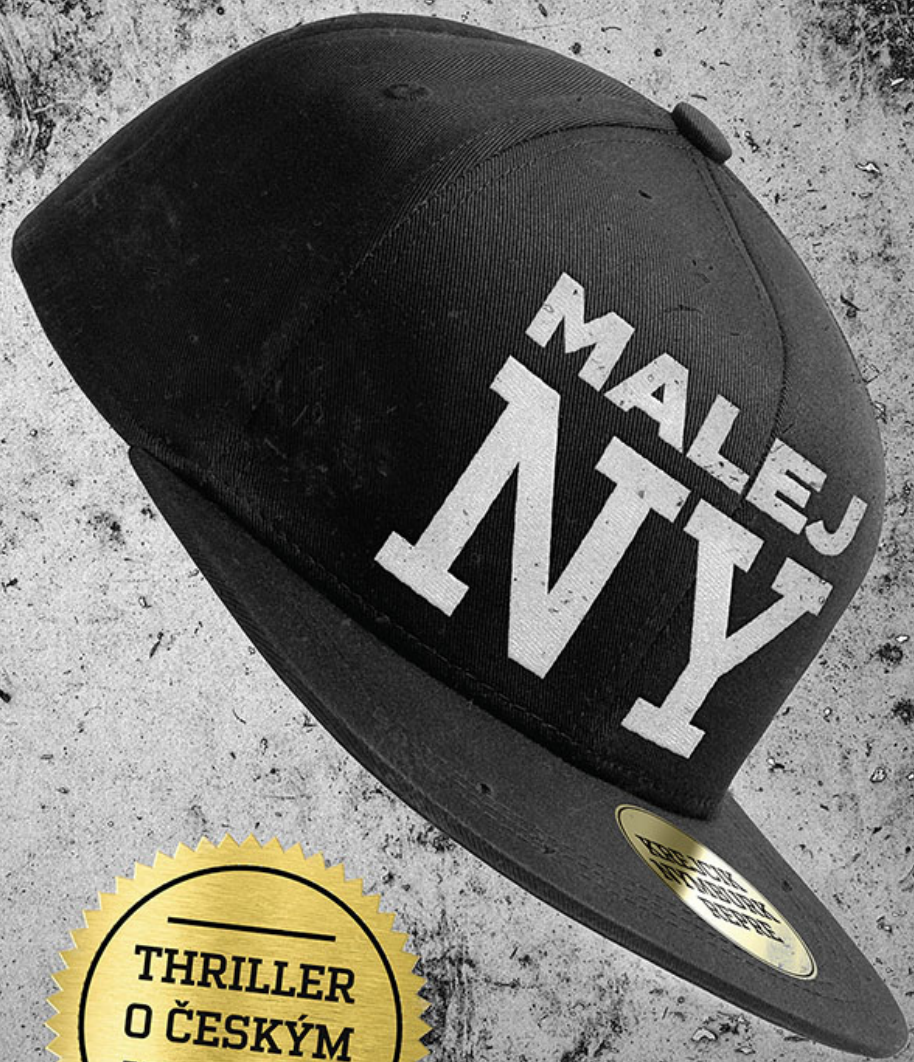

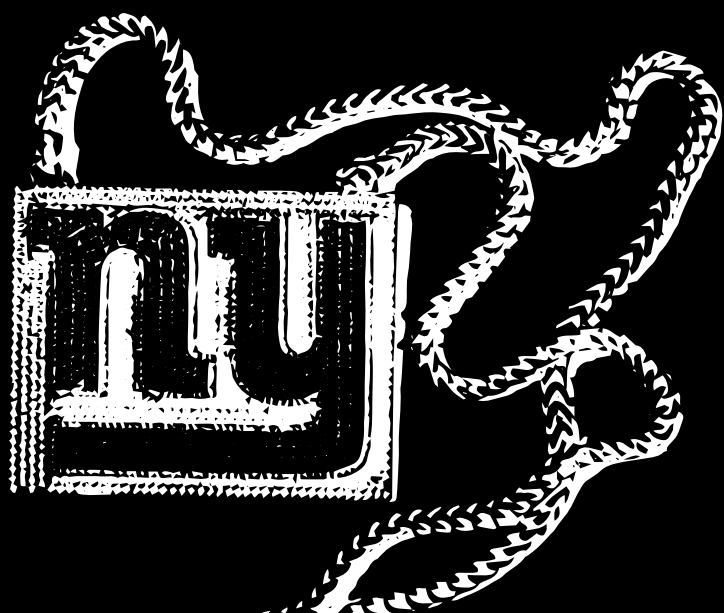
PŘEMYSL KREJČÍK

**THRILLER
O ČESKÝM
HIP HOPU**

HOST

PŘEMYSL KREJČÍK: MALEJ NY

Brno 2019

© Přemysl Krejčík, 2019

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0026-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-0027-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0028-4 (MobiPocket)

Děj a postavy jsou fiktivní, avšak nepopírám inspiraci některých momentů a charakterových vlastností reálnými zážitky a skutečnými osobami.

Omlouvám se všem hiphoperům a pankáčům, kteří byli ve skutečnosti normální lidé a nehráli si na to, čím nikdy nemohli být. Vím o vás.

*...nebud' směšnej, co je na tom, když je někdo teplej,
černej nebo zhulenej? Pojď bližě, dám ti tagga na záda
v podobě hákovýho kříže, chcípneš v díře za to, že
mlátíš lidi kvůli víře vo čistotě rasy, asi jsi z prasete.
Prohrál jsi...*

Divokej západ — Mlat' skinheada do hlavy

ČÁST PRVNÍ: SKYLLA

BARVY

Oblíknul jsem se do svezích barev. Tohle mi zůstalo. Spíš jako nějaká osobní výstřednost, ale symboliku to pro mě má pořád. Tenkrát jsme všichni nosili své barvy. A nikdo si nelajsnul nosit stejnou jako jinej člen crew, teda kapely, nebo party obecně. Já v té době nosil modrou. Nejčastěji světle modrou, obvykle protkanou černým vzorem. Taky jsem měl celou sbírku různých modrejch kšiltovek. Bez bejsky — jakože baseballový čepice s rovným kšiletem, nejčastěji značky New Era — jsem se svého času na štrýtu neukázel.

K tomu modrej šátek, protože šátek je základ. Tak třeba Radek nosil šátek přivázaný na kalhotách a visel mu od nich dolů, aby ukázal, že má zbraň. Málokdo tohle znamení pochopil, ale to Radkovi nevadilo, protože on věděl, že rapeři ve Státech to tak nosej. V Radkově případě byl tou zbraní teleskopickéj obušek. Tvrdil o něm, že ho sebral nějakýmu skinheadovi při rvačce. Dneska mi to přijde jako kravina, ale nikdo jsme si to tenkrát nedovolili zpochybnit.

Skinheadi byli hlavní nepřátelé, protože nás sral rasismus. Vedli jsme drsný řeči, psali drsný texty a *Mlať skinheada do hlavy* od Divokýho západu byla taková hymna celý té doby. Ale když jsme nácky zahlídli jen zdálky, utekli jsme. A to s pěkně staženou zadnicí. Nikdy jsem o nich nemluvil jako o holech lebkách, možná jsem nechtěl prudit Radka — byl starší, silnej šlachovitej cápek, ale co hlavně, nosil hlavu vyholenou na extra krátkýho ježka. Ale na rozdíl od skinheadů na ní měl právě tu New Era... Pak jsme taky nenáviděli pankáče — a to spíš proto, že pankáči nenáviděli nás.

Taky jsem oblíkal světle modrej baseballovej dres — to je ten bez rukávů, ale pod něj jsem si pokaždý bral bílý triko. A svýho času jsem nosil spoustu potítek na zápěstí a na krku dlouhej čejn, česky řetěz, ale česky tomu nikdo neřikal, to vám asi došlo. Čejn, co jsem nosil já, měl na konci něco jako vojenskou psí známku, jenže jen jednu a na ní nebylo moje jméno, ale fotka jednoho černošskýho rapera, kterýho jsem nikdy neměl rád, takže jsem koupil čejn za devět stovek a tu fotku z něj seškrábal. Pak se mi na krku lesklo stříbro — tím myslím barvu, ne materiál.

Dneska je to něco jinýho. Oblíkám se do černý a zelený, možná jde o pozůstatek doby, kterou jsem opustil, ze který jsem vyrostl nebo která mě ze sebe vyhodila, když mi došlo — když mi muselo dojít —, že ta naše game přestává bejt hratelná.

Chci vám vyprávět příběh jednoho kluka. A vlastně mnoha kluků a holek, jakejma jsme tenkrát prostě byli. Není to jen o mojí téměř naplněný cestě ke slávě s kapelou, která začala, když jsem si našetřil na první sadu gramofonů, kterou jsem obzvláště prodal, v přesvědčení, že holky víc zajímaj MCs — teda rapeři — než DJs. A tak jsem cpal prachy hlavně do oblečení, chlastu a hulení. A už ani netuším, kde jsem je bral, protože dlouhej čas jsme hráli zadarmo, ani cestovný nám nepropláceli a brigáda všechny výdaje přece pokrejt nemohla... Ale zpátky. Sny jsou prej vždycky naivní. A je jedno, kolik toho procláste, proč a s kým, a kolikrát se porvete v klubu nebo v parku po koncertě, a je úplně jedno, jestli nosíte čejn a bejsku nebo křivák a kanady.

Teď chci vyprávět svůj příběh, takovou malou zповěď, jak se taky dalo v krátkym období, začínajícím nějaký čas po roce 2000, dospívat. Se vším všudy. Chlast, blbnutí, velký sny, všechno skrz první crew a koncerty. A taky první buchtá. A jak i tohle vypadalo jinak, když jeden musel s těma holkama, o kterejch pořád tolik žvanil, najednou mluvit face to face a došlo mu, že ani na tohle není připravenej.

A taky o tom, jak se to pak všechno začalo srát. A to je důvod, proč to celý budu vyprávět. Ne kvůli tomu, abych si zavzpomínal, ale abych našel odpovědi. Na to, co se dělo tenkrát, a hlavně na to, co se děje teď. A ze všeho nejvíc na tu dotěrnou otázku, kterou už možná tušíte a která zní: Stálo to vůbec za to?

SKYLLA

Kdysi už jsem k jednomu terapeutovi chodil, to ještě v Nymburce, mym rodným městě. Tenkrát mi ho dohodila matka a teď svym způsobem taky — doporučila mi ho. Nenapadlo mě zeptat se jí, odkud ho zná a jestli doktor Bláha náhodou nemá kořeny v mym rodným městě. Ne, takový věci vás prostě nenapadnou. Ale kdyby mě to napadlo, tak by mi taky došlo, že máme asi nějaký společný známý, ačkoli to by mi při terapii logicky nikdy nepřiznal. Minimálně z profesionálních důvodů. Ale to předbím...

Kdysi už jsem k jednomu terapeutovi chodil, to po tom průseru, co kluky stál krk... Ne, nikdo nikoho nezastřelil, nikdo nikoho nepobodal, i když k tomu druhému občas nebylo daleko.

I dneska mám spoustu problémů. Se ženskýma, sám se sebou. To hlavně. Podle doktora jsem lehce paranoidní, dřív jsem malinkato experimentoval s různějma kravinama na chemický bázi a mám z toho trochu bordel v hlavě. Nesuďte mě, měl jsem dobrej důvod chtít si vygumovat mozek, uvidíte sami. Tenhle příběh vyprávím vám a zároveň na terapii, alespoň do určitý doby. Uvidíte, pochopíte. Ale teď zpátky ke mně. Jmenuju se Vladimír Kopáč. Těší mě („Těší mě, a rád věřím, že tebe ne!“ — už se do toho dostávám, už se mi samovolně vybavují texty, na kterých jsme tolik ujížděli. Tohle byl zrovna Kato, kapela Prago Union, deska *HDP*, konkrétní song si najdete sami).

A když už jsme u toho, teď mi neříkejte Vladimír Kopáč. Vrátime se totiž pár let nazpět — na konec roku 2005, kdy mi táhlo na šestnáct a žil jsem ve středočeským okresním městěčku

o nějakých čtrnácti tisících obyvatelích, teda v Nymburce, našem Malým New Yorku. Tou dobou jsem byl MC. MC Dexter. To jméno jsem si vybral už ve čtrnácti letech, podle Dextera, zpěváka z The Offspring, ale to jsem pak nikomu nepřiznal. Pankáči byli přece nepřátelé, to už jsem říkal...

Víte co? Pro přehled to rozdělíme. Současnost — moje současnost, teda doba, kdy vám to vyprávím, kdy je mi už nějaký ten rok přes dvacet — poznáte podle toho, že jsem Vladimír Kopáč, žiju v hlavním městě týchle malý země, milionový Praze, nenosím rovně kšilt, prakticky neposlouchám rap. Když už, tak z nostalgie. A jen ten starej. Novej nestojí za nic, snad s výjimkou těch Prago Union a občas i starejch dobrejch PSH. Od chvíle, kdy se rap dostal do rádií — od chvíle, kdy se povedla jedna z věcí, o kterých jsme celou pubertu snili —, to šlo do kytek. Tenhle splněnej sen nás zabil, celou naši komunitu. Teda, celou naši kulturu, jak jsme tomu říkali my.

Minulost — jádro příběhu — od roku 2006 dál, poznáte podle toho, že tu bude Julie. Teda, až pozděj. A ještě pozděj zase nebude. A hlavně ji poznáte podle toho, že mi málokdo říká Vladimír. V té době znělo můj jméno Dexter. Kolem mě se bude pohybovat MC Radek (Radek si, jako jedinej z crew, nikdy nedal pořádnou přezdívku. „Jižní Pionýři taky nemaj přezdívky a říkej si prostě Martin a Filip,“ obhajoval se) a Captain Europe, náš DJ. Přezdívku si vybral podle Captaina Ameriky, kterýho znal v té době z komiksů, pochopitelně. My mu říkali prostě Kapitán, i když jako komiksovej Captain America rozhodně nevypadal, jen ty světlý vlasy byly podobný. Teda Kapitán je neměl tak hustý, spíš se dá říct, že měl vysoký kouty. Stejně tak mu chyběl komiksově hranatej drsnáckej ksicht, ten jeho byl spíš kulatej a vážnej, což vůbec neodpovídalo jeho chování.

Naše crew nesla hrdý (a možná trochu sebejistý) jméno Skylla. To mělo dva významy. První je jasnej: odkaz na naše skylly, teda schopnosti v rapu, textařině, DJingu, schopnosti předvít dobrou

show... Zkrátka všemu, co kdo kolem hip hopu dělá, se říkalo prostě skyls, psáno obvykle s ypsilon a se zet na konci, takže skylz. A nemusel to být jen MC a DJ, mohl to být writer, beatboxer nebo breaker, ale jen když breakdance tancoval na rap, žádný rádiový R&B, na který tancovali diskanti v rádobě hiphoperských hadrech.

A slovo skyls se taky dalo použít jako označení. Kdo měl dobrý skylz, byl skyller. Podle výslovnosti amerických MCs se er mění na a. Takže skyls. Druhej význam toho slova až někde pozdějc vystrachal Radek. Skyls bylo jméno nějaký hodně děsivý obludy z řecký báje o Odysseovi, to se mi líbilo. Protože náš rap byl hardcore a ostřej jako břitva a to jméno znamenalo „dávejte si na nás bacha, zmrdi“. A taky jsme tohle vysvětlení názvu — že se jmenujeme podle starověký potvory — používali vždycky, když nám někdo chtěl vyčítat, že je náš název trochu moc namyšlenej.

Takže tohle jsme byli my. MC Dexter, MC Radek a DJ Captain Europe a.k.a. Kapitán. A pak spousta dalších lidí, co přišli a zase odešli. Třeba jako FuckYouJesus, což byla krkolomná přezdívká kluka, ktorej s náma kapelu založil, ale než jsme se vůbec dostali k prvnímu koncertu, zase odešel. To bylo v roce 2002. Jeho odchod, i ten první koncert. Ale FuckYouJesus (řikali jsme mu Fyz, což vzniklo ze zkrácení jeho přezdívký na F.Y.J. a následnou deformací tý zkratky na něco, čím se dá oslovovat i volat — tedy Fyz) sehrál pozdějc důležitou roli, i když ne pro crew. Jenže po tom, co ji sehrál, zmizel na nějakou dobu z mýho života a zároveň i z prostoru pod pódiem na našich koncertech. Kde je mu konec, v tuhle chvíli netuším.

A pak tu byli ještě další důležitý lidi, jako třeba Julie a její ségra Alice... a samozřejmě míň příjemný známosti, tím myslím MCho jménem Porno a podobný. Ale to k tý době tak nějak patřilo.

Nedávno jsem teda na terapii začal chodit znova. Protože se to ve mně zase všechno probudilo, když jsem se doslechnul o Juliině smrti.

TERAPIE 1

(Dva mladí muži sedí v křeslech naproti sobě. Vypadají každý jako z jiného světa. Terapeut Bláha: špinavě blond vlasy kroutící se podél uší, uklidňujícím způsobem hluboký hlas, věk kolem třiceti let, na sobě pohodlnou neformální košili světle hnědé barvy, kraťasy [přestože venku je dnes pod mrakem] a během terapie je zásadně bosý, rád cítí mezi prsty příjemně měkký koberec své ordinace — pro Dextera někdo, koho by čekal spíš na festivalu etno hudby nebo na koncertě reggae. Sám dost dobře nechápe, jak se to stalo, že mu začal věřit a svěřovat se; Dexter: pětadvacet let, na terapii mluvící většinou neobvykle rozvážně a pomalu; místnost připomíná spíš obývací pokoj z katalogu firmy IKEA než součást nemocnice.)

Dáte si kávu? Nebo čaj?

Čaj, díky.

(s trochu hraným pobavením) *Jako obvykle...*

Jo.

(Terapeut Bláha nalévá čaj, Dexter sotva znatelně kýve na znamení díky. Pak chvíli oba sedí a mlčí.)

O čem jsme to mluvili posledně?

Pokud si dobře vzpomínám... (uvelebí se pohodlněji ve svém křesle poang z ohýbaného dřeva, které se i při sebemenším pohybu zhoupne a sotva znatelně zavrže) *na konci terapie jste začal mluvit o vaší bývalé kapele.*

Jo. To je fakt...

Zdalo se mi, že hudba pro vás byla v minulosti hodně důležitá, i když dříve jste tu o ní moc nemluvil, pokud si dobře vzpomínám (napije se čaje). Zdá se mi, že je to jedno z vašich nejzásadnějších témat. Nakonec i teď se živíte... (chvíli se zamyslí) jako zvukař. Navíc když jste mluvil o kapele, zdál jste se mi mnohem... jak to říct... živější a zapálenější, než když tu probíráme jiné věci.

(přikývne) Jasný, doktore, kapela pro mě byla důležitá. Občas mě zamrzí, že to všechno skončilo a nejde to vrátit.

(s úsměvem) Víte, vždycky mě svým způsobem pobaví, když si lidé myslí, že věci by se měly vracet. Slyším v tom tón rezignace. Jako že dobré věci už byly a nové dobré být nemohou.

Tak to není. Nechci se nikam vracet. Možná jsem to prostě špatně řekl... Nevím, s odstupem vidím tu dobu jako... byl jsem prostě příšernej vůl.

Promiňte, nechtěl jsem se smát... To ta vaše dramatičnost, s jakou to říkáte...

V pohodě. Asi to je k smíchu... *(ztiší hlas a odmlčí se)*

—

Hodně jste zvážněl... a už dobrých pár minut mlčíte. To se vám tady ještě nestalo.

Víte... dneska jsem se dověděl, že umřela moje první holka. Julie.

To je mi líto... Co se stalo?

Nechci o tom mluvit. Možná jindy.

Dobře, pokud se na to necítíte, nechme to samozřejmě na jindy.

Jo... Už roky jsme se neviděli. A nerozcházelí jsme se zrovna v dobrym. V poslední době jsme si jen občas napsali, po letech.

Někde vyhrabala moje číslo a napsala mi, že má pořád naše starý cédéčka. Dokonce náš první mixtape...

Promiňte, mixtape? (zeptá se zmateně — zčásti vyveden z míry nutností přerušit pacienta, zčásti kvůli vlastní zvědavosti, což Dexter pozná díky skutečnosti, že doktor Bláha na vteřinu ještě o trochu víc vyvalí oči)

No, mixtape, to je něco mezi demáčem a albem... My si nechali vždycky potisknout CD a vyrobit obal, prodávali jsme to na koncertech. Hodně kapel používalo na mixtapy hudební podklady od jinejch kapel. Nevim, jestli by to dneska prošlo bez žaloby, práva jsme moc neřešili, říkali jsme si, že když je to mixtape, tak je to přece v pohodě, ne? Taky jsme vždycky uváděli autory tý hudby, a to nedělal každej... O čem jsem to mluvil?

O Julii.

Jasně, díky. No, vyhrabala někde náš starší mixtape. Úplně jsem už zapomněl, co na něm bylo. Ale na ni z toho prej padla nějaká depka, když se doposlouchala k songům, co jsem psal v době, kdy jsme spolu chodili...

Na tom mixtapu byl i song o ní. Napsal jsem ho chvíli předtím, než jsme se poprvý nějak vážnějc pohádali. Vzpomínám si, že v den tý hádky jsem pak večer jel s klukama na koncert a docela se zlíl. No, během show jsem jí pak esemeskoval. Teda, ona mě, jako jestli jsem oukej... A já jí odpovídal, zrovna když jsem nera-
poval svoji sloku já, ale Radek... Pak jsem na tu odpověď plynule navázal freestylem, místo svojí další sloky. Kluci z kapely si mě za to dlouho dobírali. Kupodivu v dobrým. Asi proto, že na free-style jsem měl fakt velké talent...

Pardon. (trochu nejistě z toho, že musí Dextera zase přerušit) *Co je to freestyle? Tedy v rapu. Nejsem si jistý, jestli tomu rozumím...*

(Dexter se zarazí — jako by si až teď uvědomil, že mluví s člověkem mimo „hiphopovou kulturu“; divně, jindy se mu to nestává, on už je přece dávno někde jinde a rap ho nezajímá... jenže teď najednou jako by byl zase puberták) Jasně. No, to je, když rapujete to, co vás přesně v tu chvíli napadá. Čistá improvizace. Text, kterej se už nikdy nebude opakovat a nic po něm nezůstane... No, abych se vrátil... O týhle situaci jsem jí teď nedávno taky napsal. Potěšilo ji to. Teda, neřekl jsem, co bylo obsahem toho freestylu, ten nebyl dvakrát hezkej, to vám asi došlo. Nadranej puberták, těsně po první hádce s holkou, navíc na pódiu, kde musí bejt ještě drsnější než mimo něj... Protože když vezmete do ruky majk... teda mikrofon... teď se mi zas dostávají na jazyk starý slova. Nějak jsem se zamotal v tom, co chci říct. Chtěl jsem mluvit o Julii a místo toho plkám o tom, jak jsem dělal freestyle.

Pokud jsem pochopil, kam míříte, tenhle freestyle s Julií úzce souvisí. Je to také první věc, kterou o ní vyprávíte. O problémech, ale taky o tom, že jste teď k sobě nějakým způsobem zase našli cestu a mohli spolu komunikovat.

Myslíte, že maj tyhle moje kecy význam?

Všechno, co na terapii řeknete, má nějaký význam. Je to váš čas, vyprávějte, cokoli vám přijde důležité, že by tady mělo zaznít.

Dobře. Ale je toho hodně...

Nikam nespěcháme.

Za půl hodiny končí sezení.

Jistě... ale na terapii můžete docházet, dokud budete cítit, že je to potřeba.

A dokud mi to platí pojišťovna... Tak dobře.

—

Ale teď zase mlčíte...

Víte... Sotva jsem se dověděl, že Julie umřela, ozval se mi Radek.

Myslel jsem, že Radek je... promiňte, že Radek zemřel.

Jo. Přesně tak. *(následně začíná vyprávět)*

BITCHES

2005, kdesi na cestě do Těplic

Radek řídil. Výhled z okna na maloměsto byl typicky depresivní — po dlouhý cestě prázdnou krajinou jsme se ocitli v místě, kde zdálky vyčuhovaly zelený kopce, ale ty jen doplňovaly bezútěšnost hlavní ulice náhodně poskládaný z paneláků, ze kterých byl sem tam nějaký natřenej na oranžovo, snad aby víc čněl a vypadal ještě hůř, dál z malejch a nízkejš postkomunistickejch obchodních domů, ve kterých neseženete nic užitečného ani zajímavýho, a nakonec z novorenesančních budov, ve kterých většinou sídlila nějaká střední škola nebo úřad — že jsou novorenesanční, mě upozornil Kapitán, kterýho z nějakýho důvodu zajímala architektura. Mezi tím vším občas vyrůstal z betonu nějaký ten osamocenej strom, ale chuť žít na tomhle nebo podobným místě ve mně nevzbuzoval. Možná to bylo lidma, který jsme míjeli na ulici. Téměř na každým z nich bylo na první pohled znát, že by dal všechno, jen aby mohl vypadnout z toho místa, ze svý práce, od svý rodiny, ze svýho života. Aby mohl bejt někdo jinej. A my jsme cejtili, že jiný jsme.

Radek byl jedinej z nás, kdo měl papíry, takže taky jako jedinej na koncertech nechlastal. Ale to mu až tak nevadilo, on byl spíš na trávu. A zhulil se pokaždý dost solidně, takže cesta zpátky s nim nebyla dvakrát bezpečná, ale koho to zajímalo? Tvrdil, že na trávu by policajti nepřišli, když se zvládne tvářit, že je při smyslech. Daj mu dejchnout, test bude negativní, jede se dál. Nikdy jsme nedostali možnost ověřit si, jestli je to pravda. Občas nás hlídka v noci zastavila, to jo, ale většinou jen zkontrolovali papíry,

občas je zaujalo, že jsme kapela, tak prohodili pár slov a nechali nás jet. Sex, drogy, rock'n'roll. Teda, v mym případě spíš chuť na sex, tráva, hip hop, ale byli jsme zkrátka jiná generace.

„Ty vole, kolik toho dneska hrajem?“ otočil se ke mně ze seda dla spolujezdce Kapitán a podal mi dozadu joint.

„Hele, deset fláků. A na konci nějakej freestyle, když bude publikum naladěný. A vosol trochu tu pecku!“ přikázal jsem, protože z autorádia se právě ozvaly první tóny mojí zamilovaný *Shook Ones (Part II)* od Mobb Deep.

„Hele, a nechcete si to ještě sjet? Posledně ti furt vypadával text,“ zamával Kapitán vypáleným cédéčkem s instrumentálkami. Chtěl je strčit do autorádia místo cédéčka Mobb Deep a dát si zkoušku cestou, jak jsme to měli ve zvyku. Teda zkoušku pro mě a Radka, protože scratch jako DJ v autě zkoušet nemohl, samozřejmě.

„To není nutné,“ mávnul jsem rukou.

„Posledně to kurvil, protože byl vožralej jako prase,“ připomněl Radek.

„Jasně že byl. Si nevzpomínáš na ty vošousty, co ho furt zvali na panáka a doufali, že ho ukecaj na společnej track?“ pokračoval Kapitán. „Přibrzdi! Čekuj ty děvky!“

Zrovna jsme projížděli městem. Myslim, že to byly Lovosice nebo tak něco, už ani nevím... Radek přibrzdil, stáhnul jsem okýnko. Po chodníku šly dvě ženský, jedna kolem třicítky, druhá mohla bejt její matka.

„Ukaž kozy!“ zahulákal jsem z auta. Ohlídnuły se, jedna z nich možná něco zakřičela zpátky, možná ne. Nevim, protože tohle jsme dělali často. Co byste taky chtěli od boyz, který moc koukaj na videoklipy Snopp Dogga a o reálných holkách toho dvakrát neví. Teda, na koncerty chodily, ale my s nima moc neuměli mluvit. Teda hlavně já, i když občas se mi povedlo s nějakou aspoň prohodit pár vět. Ale to se musely vyznat v rapu, jinak jsem opravdu netušil, co jim vykládat. Radek to naopak s holkama

uměl dobře, ale já se příliš stydl se ho zeptat, jak to dělá, aby mě neměl za úplnýho toye.

Některý kluci si je na koncerty vodili a nechovali se k nim o moc líp, než jak jsem si představoval, že to chodí, ale zdálo se, že to těm holkám vlastně až tolik nevadí. Vybavuje se mi vzpomínka, kdy si u našeho stolu jeden DJ odložil svůj dvojčlennej dámskej doprovod se slova: „Homies, já si tu u vás posadim svý bitches a jdu hrát, cajk?“ Bitches se jen hloupě chichotaly. Tak asi cajk...

TERAPIE 2

(doktor Bláha po Dexterově krátkém příběhu chvíli mlčí, čeká, jestli je to vše; pak naváže) *Podobné věci dělá v pubertě kdekdo...*

(trochu zbytečně příkře) Nemusíte mě obhajovat.

To je pravda...

(navzdory předchozímu příkrému odseknutí mluví Dexter klidně) A víte, co je zvláštní? Že třeba ve škole jsem takhle ty holky vůbec nebral... Když jsme jeli na koncert... když jsem byl víc Dexter než Vláda, nebral jsem je jako holky, ale prostě jako bitches nebo čubky. Jinejma slovy jsme se o nich moc nebavili.

Vážně jste je takhle vnímal, nebo to tak vidíte až zpětně?

(zamyšleně) Zajímavá otázka... Já nevím. Možná. Jak vás to napadlo?

(Bláha najednou promluví nezvykle přednáškovým tónem, jako by najednou z toho kamarádsky se tvářícího chlapíka byl konečně vyšetřující lékař) *Máte tendence se hodně shazovat a podceňovat. A vykreslovat se mi tu v tom nejhorším možném světle... Tím chci říct, podle toho, jak jsem vás poznal za těch pár měsíců, co sem chodíte... tak mám spíš pocit, že to pro vás byla hra.*

Jako že chci sám sebe vidět hůř, než jakej jsem byl?

Přesně tak. Vzpomínky nejsou nic jiného než úhel pohledu...

To mě nikdy nenapadlo...

(už zase svým obvyklým neformálním způsobem) *Nedávno jste mi vyprávěl o vašem prvním koncertu. Říkal jste, že Radek byl hrozně našťavaný, protože mu publikum přišlo chladné, a vlastně jen čekal, kdy na vás začnou pískat... Oproti tomu Kapitán byl nadšený, protože vnímal publikum jako — asi nepoužil přímo tenhle výraz — pozorné posluchače... Ani nevím, jak jste to vlastně viděl vy sám?*

(Kam tím, sakra, míří? zamyslí se Dexter; Jak tohle souvisí s tím, co tu probíráme? Neptá se na kraviny, aby zabíjel čas? Je tohle vůbec k něčemu? Ale po chvíli mu odpoví, protože si zároveň uvědomuje, že Bláhovy otázky zpravidla někam vedou... k debatám, které mu v minulosti už hodněkrát pomohly) Asi nijak. Nevěděl jsem, jestli věřit Radkovi, nebo Kapitánovi... Já byl dost nervózní a na pódiu jsem si připadal, jako bych to všechno sledoval odněkud shora... Podobně jsem se pak cítil, až když jsem se poprvý zhulil... Ale kam tím míříte?

Že pravdu měli vlastně oba a zároveň ani jeden. A to je stejný případ jako váš tehdejší vztah k ženám. Pravda v tom, jak ho popisujete, je i není.

Oukej. Díky.

Je to váš příběh. Jen mějte na paměti, že odstup tyhle věci zkresluje... a ve vašem případě obvykle dost negativně.

Dobře. Ale „ukaz kozy“ jsme řvali...

(trochu hýkavě se zasměje) Někdy vám povyprávím, co jsem v pubertě říkal holkám já... A teď se zase smějete vy mně.

(pobaveně) Beru vás za slovo, rád si to někdy poslechnu...

(po předchozím opět vážněji) Ale nejdřív bychom se měli vrátit k vašim přátelům. A k tomu, proč jste se vlastně dnes rozhodl tohle téma otevřít. Předpokládám, že v tom je nějaký hlubší důvod. Doteď jsme mluvili

především o vaši poslední přítelkyni a vašich rodičích... Kdykoli jsem se pokusil otevřít téma vašich... zemřelých přátel...

(takřka kajicně) Já vim. Vzpomněl jsem si, že mám něco na práci a snažil se odejít. Ale málokdy mě jít necháte.

Vždycky pak změníme téma. Zdá se mi, že tentokrát jste připraven udělat určitý pokrok.

MC VRAHOUN A DJ KALACH, ÁJT?

2005, Teplice

Proč vlastně mluvím o týhle show, když důležitá byla až ta následující den? Jde o to, že ten další den jsme byli hodně unavený a poprvý po dlouhý době se chovali slušně. A jen díky tomu jsem se před Julií — která mě ten večer měla vidět poprvý — totálně neshodil. Bylo to prvně, co jsme hráli koncert dva dny po sobě a vůbec nám nedocházelo, že tohle tempo se nedá vydržet, pokud budem tak příšerně kalit.

Do Teplic jsme dojeli na devátou večer, pořadatel tou dobou už nervózně přešlapoval před klubem.

„Tady jste, konečně!“ uvítal nás asi sedmnáctiletý kluk, teda nejspíš jen o něco starší než já, ale zas o něco mladší než čerstvě plnoletý Radek a ještě o rok starší Kapitán.

Běžovou bejsku nosil kšiltlem dozadu a viselo na něm extrémně volný černý triko se symbolem dolaru. Triko i bejska byly od Vietnamců z tržnice, na první pohled. Ksicht měl zarudlej a plnej bedarů.

„Já jsem Majk,“ zaskřípaly jeho mutující hlasivky. „Kterej z vás je DJ Captain Europe?“

„Já,“ ozval se Kapitán od kufru auta, odkud zrovna lovil svůj robustní kufřík s vinylama.

Stmívalo se, před klubem docela prázdně. Jen u ocelovejch dveří oddělujících ušlapaný bláto venku od schodiště do podzemního klubu U-bahn postávala trojice rovnejch kšiltů a pořádala si jointa.

„Vždycky je tu takhle živo?“ zeptal jsem se Majka.

„Dole v klubu je už úplně našlapáno,“ oznámil hrdě a otočil se zpět na Kapitána. „Za půl hodiny seš na line-upu. V pohodě?“

„Jasný, to je v cajku. Pustim nějaký desky. Tak hodinu bych měl hrát?“

„Oukej, dží!“ Oslovení „G“ (čteno s anglickou výslovností) byla zkratka slova gangster. Dneska vážně nechápu, jak se mohla taková póza ujmout, ale je fakt, že já to oslovení taky používal, i když na gangstera jsem si nikdy nehrál. Rap, ten jsem bral smrtelně vážně, ale boyz, co si hráli na gangstery, mi byli vždycky spíš pro srandu. Takový boyz, co zakládali rádoby gangy podle amerických Crips nebo Bloods a věřili, že parta dětí tady někde z prostředka Evropy může mít něco společného s černochama z Bronxu. Že prodávat drogy — sellit drugz, za což považovali prodat někomu gram trávy — a střilet do lidí je otázka stylu. A že o tom stačí mlít v textech a před kámošema.

„Pak hraje DJ Kalach, po něm už MC Vrahoun, pak první crew, místní boyz, říkaj si Kings of rap,“ pokračoval Majk.

„Další namachrovaný kretění?“ ozval se Radek. Zrovna si zapaloval cigaretu, při řízení nekouřil, už byl očividně nervózní, aby dostal do plic trochu tabákového kouře, což dělal jako jedinej člen crew. K čemu taky kouřit tabák bez trávy? Nechápal jsem to.

„Ale no tak, v klidu, G. Oni maj ten název spíš ze randy,“ to se ale Majk trochu zakoktal. Jo, Radek měl pověst bitkaře. A od té doby, co jsme začali bejt trochu známá kapela a na menších akcích hlavní hvězda večera, rád vyvolával konflikty s kapelama, co si o sobě moc myslely. Nebo s těma, co zněly příšerně. Což většinou souviselo. A taky jich byla většina.

„No, a kdy budem hrát my?“ skočil jsem jim v tušení průseru do řeči. Kapitán s kufrům plným vinylových desek mezitím propupěl kolem a zmizel za dveřma do klubu.

„Hned po nich. Vystupujete tu tři crew a čtyři DJs. Jeden už má odehráno, druhej hraje teď, ájt?“ mávnul směrem k plakátu

na dveřích, kde bylo naše jméno největším písmem. A tak to bylo správně. Ještě pro doplnění: ájt je zkratka pro all right. Ájt?

Tohle byla první show, kde jsme si řekli o peníze, a přesto nás pozvali. Jenže po koncertě jsme to nějak přehnali. S pivem, hulením a mírnou demolicí backstage. Takže ty peníze jsme museli vrátit, jak jsem se pozdějc dověděl.

„Co jste říkali na naši show?“ zeptal se asi tak dvanáctiletej klučina v roztrhanejch džínách, když jsme se po koncertě sešli v backstage.

„Jo, docela dobrý,“ zalhal jsem.

„Docela dobrý sračky,“ kontroval Radek. Kapitán zůstal po našem vystoupení na place a hrál ještě nějaký desky. Párty pod pódiem byla teď slušně rozjetá, takže ho to bavilo.

„Vám se to nelíbilo?“ nervózně se k Radkovi otočil člen Kings of rap. Ostatní dva, podobně starý, mlčeli.

„Ty texty jsou hrozný. Proboha, kdo to píše? Když nemáš velký péro, potřebuješ velký éro... jak to bylo dál?“

„Abys měl ty čubky, s nima pak do postele hupky dupky,“ doplnil jsem Radka s jízlivým úšklebkem nad takovou sračkou. „Hele, serte na to,“ otočil jsem se pak k rapperovi s dětským hlasem. „Dáš si s náma?“ podával jsem mu joint. Ostatním jsem nenabízel. Neměli koule na to se s náma bavit, jenom uhejbali pohledem, tak nebudou kouřit naši trávu. To je přece jasný. Kluk neodmítnul.

„Dej si, tohle hulení mám od Vorla,“ zalhal jsem, abych vzbudil dojem, že fellíme s půlkou hiphopový scéný.

„Ty se znáš s Orionem?“ promluvil konečně někdo jinej z Kings of rap, v hlase směs nábožnýho respektu a neméně nábožný hrůzy. A já se jen zasmál, jakože „to si kuř, ty toj“. Kluk, kterému jsem podal špek, si dvakrát potáhnul a hned mi ho vracel.

„Tak to ani hovno,“ shodil mi ruku Radek, když jsem se po jointu natáhl. „To je jasný, že ten rap stojí za vyližmikundu, když

neumíš ani hulit. „Nasávaj ten dym,“ zanotoval... No, dobře, nezanotoval, už si to všechno nepamatuju přesně a ten večer už vůbec ne. Ale tahle show byla ještě na konci roku 2005, zatímco track *Nasávaj ten dym* vyšel až o rok pozdějc. Každopádně význam sdělení se tím nemění...

Radek začal balit další špek.

„Tamten si nech jako osobáčka,“ usmál se na kluka. „My dáme s Dexterem jinýho.“

„Homeboys, skočte mi někdo pro beera,“ dotáhnul jsem zbytek Kozla ze špinavý sklenice. K mému překvapení se jeden z Kings of rap zvednul a opravdu běžel k baru... Jo, měli jsme respekt.

Nevim, jestli jste někdy kouřili větší množství dost silný trávy na ještě větší množství piva. Já jen párkrát a ty večery si vybavuju poměrně útržkovitě. Takže i následující dění popíšu jen v drobnějš fragmentech, tak jak si ho dokážu vybavit. Možná pak pochopíte, proč jsem na koncertě následující den pil jenom neperlivou vodu a redbull...

Klučík z Kings of rap mi nosí další a další pivo. Jako poskok je mnohem lepší než jako raper.

Všechno je rozmazanější a roztrštěnější, beat z klubu za dveřma se mi dostává hluboko pod kůži. Tum-dum-tudum-tumtum, a tak dál. Ten beat je ve mně. Nejdřív jen pod kůží, pak přímo v kostech. Beat se stává mojí součástí, já jsem ten beat...

Sundávám si mikinu a triko, čejn se mi houpe na nahý hrudi. Vybíhám na pódium a poskakuju do rytmu tracku, kterej právě hraje náš DJ.

Když se objevim na pódiu, pár lidí zakřičí. Myslej si, že ještě chytanu majk a něco zarapuju. Ale to se mi možná jen zdá, možná si mě nevšímaj. Každopádně je moje poskakování asi dost groteskní, Kapitán za gramofonama se láme smíchy...

Najednou stojím ve dveřích backstage. Jeden z Kings of rap mě málem srazí, když utíká. Radek se směje jako magor. Stojí rozkročený nad pohovkou, ve který kluk asi před chvílí ještě seděl, rozpoznávám nadouvající se důlek... strašně pomalu se nadouvající... Vedle prázdného místa leží kluk, kterému jsme vnutili osobáčka. Má dost, spí, je totálně high, jakože zhlutenej.

Radek se k němu obrací. Nevšimnul jsem si, že má vytaseno, ale na spícího kluka začne prostě chcát. Na mikinu, na ksicht. Ten se ani nehne, jen cosi zasténá. V tu chvíli mi dochází, že já jsem zase oblečený, i když nemám tušení, jak k tomu došlo... Modrý triko s logem značky Mass denim je mokrý a lepkavý od piva.

Třetí kluk sedí v rohu místnosti, celej bledej.

„Skoč mi pro pivo!“ urvu se na něj. Nevím, kdy zmizel, ale už se nevrátil. Nedivím se...

Stojím v okně a vyhazuju odpadkové koš z backstage.

„Ty kreténe!“ ozve se zdola.

„Vyhul mi, sráči.“ Nejsem schopnej poznat, jestli to křičím já, nebo Radek.

Stříh, sedím na pohovce vedle spícího, Radkem pochcanýho kluka, dost páchne, okno je zavřený. Kapitán mi třese ramenama, vedle něj stojí položenéj kufr s vinylama.

„Prober se, pičo,“ říká.

„Naser si, pičo,“ odpovídám.

Najednou sedíme u baru. Úplně jinde. Já a Kapitán.

„Kde je Radek?“

„Šuká mi ségru v backstagi,“ ozve se z druhý strany smutně. Otočím se. Majk. Kdo je, sakra, jeho sestra?

Beru Majka kolem ramen. „Dvojitou vodku a druhou tady pro homeboye!“ poručím barmanovi. Ten rozhodně nemá rovněj kšilt jako barman z U-bahnu, ale po rukách se mu plazej kérky (přísahám, že aspoň jednou se pohnuly) a na ksichtě mu trčí

bradka svázaná do dvou culíků. Je o dost starší, ale beze slova nám naleje.

„Díky, G!“ beru od něj panáky...

Sedím v autě.

Pospávám.

Je mi na blití.

Otevírám okno.

Bleju.

„Pičo, jestli mi vhodíš káru, tak ti urvu péro,“ slyším Radka.

„Tys prej vojel Majkovu ségru?“ ptám se, když se nasoukám zpátky do sedadla a marně se pokouším zapnout pás. Toho pak nechám.

„Jo. Taková šeredná čubka,“ protáhne zhuleně Radek, přitom zakvedlá volantem a málem srazí auto v protisměru. Hluk klaksonu se mi dostává pod kůži, do kostí, slyším ho ještě o dlouhý minuty pozdějc. Fakt to byla jen tráva, co jsme hulili?

„Ale kundu měla,“ poplácává ho Kapitán po rameni.

Všechno se rozpíjí...

Probouzím se ve své posteli a je mi blbě. Nedovedu si představit, že večer budu stát na pódiu.

TERAPIE 3

(Dexter se zadívá na nástěnné hodiny bizarního tvaru, pak prohlásí)
Koukám, že náš čas pro dnešek pomalu vypršel...

Ještě zbývá pár minut.

(zklamaně povzdechne) A já se vůbec nedostal k tomu, co jsem potřeboval říct.

Můžete to říct teď... Nebo příští týden, jestli už nechcete otevírat nové téma. Nicméně mám pocit, že jste naznačil něco důležitého, čemu se zároveň trochu vyhýbáte...

Jo, to je fakt. Dobře... Míříte zpět k tomu, že se mi ozval Radek.

Ano. Právě k tomu.

Napsal mi esemesku. Teda někdo, kdo tvrdí, že je Radek. Do prdele, Radek je už kolik let mrtvej.

Patrně jde jen o hloupý žert, nemyslíte? Zkoušel jste na to číslo zavolat?

Samozřejmě. Nikdo to nevzal.

Rozumím... Ještě mi vysvětlíte... jak to souvisí s Julií?

Už budu muset jít, nechci zdržovat. *(chystá se vstát)*

Ještě máme chvíli. No tak, neměl byste odcházet dřív. Konečně se k něčemu dostáváme...

Dobře... fajn... cajk... *(nádech, výdech, sedá si zpět hlouběji do křesla)*
Tak jo. Bylo to vlastně celý takový pitomý. To, co se stalo mezi

náma dvěma... a hlavně mezi ní a Radkem... A do toho ten průser s Kapitánem a její mladší ségrou Alicí...

S její sestrou? O té jste ještě nemluvil...

Na to už asi vážně není čas. Zkuste si to pamatovat do příště. Každopádně... Julii jsem pak celý roky neviděl. A najednou je mrtvá a píše mi Radek...

Něco mě napadá... (nejistě) Možná je to trochu přitažené za vlasy... Ale jste si jistý, že ten někdo, kdo se vám před časem ozval... Že to byla skutečně Julie? Říkal jste, že jste se nesetkali...

(podezíravě) Proč myslíte?

No... (pomalu a rozvážně, jako by si sám potřeboval uspořádat, co že se to vlastně děje) *když vám teď píše někdo, kdo se vydává za Radka, ale nemůže být Radek, tak jestli to nebylo s Julií stejné. Je samozřejmě otázka, jestli takové zamyšlení patří k naší terapii, ale berte to jako podnět... Vy sám si rozhodnete, co sem patří.*

Říkala věci, co nikdo jinej nevěděl. A proč by to navíc někdo jinej dělal? Navíc o tom, že umřela... to mi řekla máma, tý to zas prej říkala Juliina máma. A ta jí taky řekla, kdy je pohřeb, i když moje matka tam samozřejmě nejde, to je jasný. Naše matky se znaj od školy, což je podivná náhoda, protože přes mámy jsme se s Julií fakt nepoznali... Je to zvláštní, ne?

Někdy se zkuste podívat na sociální sítě. Facebook a tak. Možná budete překvapení, kteří vaši přátelé se navzájem znají. Já sám sice Facebook nemám, ale zrovna nedávno mě napadlo — čistě ze zvědavosti — se na tohle mrknout a nestačil jsem se divit, kdo se s kým zná. Spolužáci ze základní školy a spolužáci z vysoké, i když pokud vím, tak žili vždycky každý v úplně jiné části republiky.

Na tom asi něco bude.

Ano. (vážněji) Ale zpátky k tomu pohřbu. Chystáte se tam jít?

Jo... ne... sakra, já nevím... Měl bych?

(než začne, napije se čaje) Víte, jednomu se často nechce na podobné události chodit, jenže pak toho lituje. Nejspíš z pocitu, že se měl nějakým způsobem rozloučit. Možná vám to přijde jako nesmysl, ale tohle rozloučení je určitý rituál, kterým si člověk potřebuje projít. Třeba k tomu, aby se odstríhl od minulosti... Možná že když tam půjdete, dá vám to víc, než co zvládneme tady na terapii. Ale nakonec záleží hlavně na tom, jak to cítíte. Nepodceňujte svoji intuici. Co vám radí?

(roztěkaně; chtěl, aby mu doktor poradil, aby to někdo rozhodl za něj, jenže najednou má pocit, jako by mu Bláha jen potvrdil, že jít na pohřeb je cosi jako jeho povinnost) Jasný. Asi tam půjdu. Měl bych... Ale zpátky k Radkovi. Víte, to nejdivnější je, že se chce sejít. V jednom místním klubu, kde jsme s crew často vystupovali. Nedává mi to smysl. Jestli je to jen někdo, kdo se vydává za Radka, proč by se chtěl sejít?

To zní vážně zvláštně... Setkáte se s ním?

Vlastně tam jdu rovnou odsud.

(Bláha na to neřekl nic, jen se na okamžik nečitelně zašklebil... a tenhle pohled měl později Dexterovi nepříjemně hlodat v hlavě)

KÁVA A ČAJ

Nikdy jsem se doktoru Bláhovi nekoukal do očí. Nikdy jsem se moc nerozhlížel po jeho ordinaci. Většinu terapie jsem sledoval vzor na koberci, připadalo mi to bezpečnější. Ten pocit neprostoru, kdy jako bych zapomněl, kde jsem, že jsou tu typicky bílé stěny — na jedné z nich visí kalendář s divnejma, ale zábavně divokejma obrázkama, prej je indiánskej a Bláha si ho nechává každé rok posílat z jakýsi maličké firmy v Hradci Králové — a v rohu u okna květináč s palmou. Slyšel jsem doktorův hlas a zkoumal zelený čtverečky a kolečka na koberci pod svejma nohama, to mi stačilo. Když jsem občas zvednul hlavu, vždycky mě zarazily ty jeho děsně vyvalený bulvy. Obvykle hlavu zvedám, jen abych se podíval nad gauč, na hodiny — hodiny ve tvaru těch, jako maloval Salvador Dalí na *Persistenci paměti*... teda ty rozteklý hodiny, jasně... název toho obrazu jsem neznal, ale jednou jsem se na to doktora přeptal —, jenže poměrně rychle se tenhle můj pohyb tak zautomatizoval, že jsem se naučil všechno ostatní, viděný během toho, nevnímat.

Jen při příchodu a odchodu jsem přešel očima přes ordinaci a časem se mi v hlavě trochu usadila její podoba. Vpravo od černýho křesla, kde jsem sedával, stojí malá knihovna plná tlustejch svazků. Doktor sedí proti mně na totožnym křesle, naproti knihovně nepříjemně trčí rudej gauč. Ten, co na něj tečou Dalího hodiny. Barvou ani tvarem se sem nehodí, spíš by sem seděl nějakej proutěnej, ladil by líp i k nízkýmu stolku stojícímu mezi našima křeslama, co na něj doktor vždycky pokládá čaj. A taky je k němu špatná přístupová cesta, museli byste se protáhnout mezi křeslem pro pacienta a stolkem mezi křeslama, abyste se dostali ke gauči, kterej tu provokuje všim, čím je.

„Dáte si kávu? Nebo čaj?“ Terapie ještě nikdy nezačala jinejma slovy.

„Čaj, díky.“ Nikdy jsem neodpověděl nic jiného.

„Na shledanou za týden. A držte se,“ je jedna varianta toho, co říká doktor Bláha na konci terapie, když mi podává ruku na rozloučenou. „Na shledanou za týden, mějte se dobře,“ je druhá. „Na shledanou a příjemný víkend,“ je třetí varianta, i když ví, že sice nepracuju denně, ale zrovna o víkendu nemám volno prakticky nikdy, jak už to tak u zvukařů bejvá.

Dneska se rozloučil jinak. „Na shledanou a buďte opatrný.“ Trochu mě to vykolejilo.

„Radek“ se chtěl večer sejít ve Fatalu, klubu na trojce, konkrétně na Žižkově. Párkrát jsem tu zvučil a před lety jsme tu sem tam i hráli se Skyllou, to se podnik ještě jmenoval XT3. Kolem roku 2008, posledního roku existence crew, šlo o jedno z mála míst v Praze, kde jste nemuseli platit za pronájem, když jste tu chtěli udělat akci. Podobným způsobem fungovala z těch lepších klubů snad už jen Sabotage na dvojce, v Legerově, ale tenhle legendární podnik už dávno zaniknul.

Odcházel jsem z ordinace, zavřel za sebou dveře místnosti, která působila, jako by ji tu někdo zapomněl omylem, jako by patřila k úplně jinému domu nebo k úplně jinému vesmíru. Chybí už jen divošský oštěpy ve stojanu na deštníky a deštný prales pod okny namísto kolejí a po nich projíždějících tramvají. Na jednu jsem zase stál ve vykachlíkovaný chodbě čpící nezaměnitelným nemocničním pachem a hlavou se mi honilo, co jsem měl na terapii říct a neřekl. Že tím setkáním, na který jsem se teď chystal vyrazit, jsem možná měl začít. Jenže už se stalo a tak je to vždycky.

Když odcházím z terapie, hlavou mi běží dialog s doktorem, jak měl proběhnout, ale je dost možný, že to, co mi odpovídal v hlavě, to by mi ve skutečnosti nikdy neodpověděl. Co by mi řekl, kdybych se zeptal, jestli považuje za moudrý, abych si s sebou

do Fatalu vzal nůž? Stejně bych ho nepoužil, pomalu ani nevím jak, ale pro ten pocit... Jen škoda, že vlastně ani žádné pořádné nůž nemám, k čemu bych ho taky doteď měl mít?

Ještě na chodbě jsem si ale slíbil, že o tom průseru s Alicí, Juliinou sestrou, mu příště vykládat rozhodně musím. Jak tak nad tím dumám, říkám si, že ta epizoda přece jen mohla mít nějaký význam, i když mi zatím není moc jasný jaký. Ale spolehnout se na intuici se mi už párkrát vyplatilo, v tom měl doktor Bláha recht.

Sbíhám po schodech a vypadnu na ulici, moje tramvaj zrovna přijíždí. Popoběhnu pár kroků a naskakuju do ní. Vylovím z kapsy telefon. Za tři minuty pět, schůzka s „Radkem“ je na šestou. Ještě mám čas dát si drink a zaujmout dobrou pozici, odkud uvidím ke dveřím a včas si všimnu toho, kdo se ke mně blíží...